

Llei avortament, més prevenció per menys avortaments

De nou em sento orgullosa del Govern socialista, el nostre govern segueix ampliant drets de la ciutadania. Nosaltres governem per que la societat avanci en drets, no per que tot segueixi igual. La nova llei de salut sexual i interrupció de l'embaràs suposa avançar en drets per a les dones.

El govern ha aprovat un text després d'un llarg procés de debat a la subcomissió parlamentària i d'un ampli estudi per part d'un comitè d'experts. Tal com deia el nostre programa electoral, varem obrir un procés de debat sobre la necessitat de canvis legals, i hem fet una proposta per a garantir la seguretat i decisió de les dones.

L'objectiu principal de la llei és reduir el nombre d'avortaments, i reduir-lo sobretot en aquells grups de la població on l'índex d'avortaments és més alt: les dones joves i les dones immigrants. Per això la llei no només "despenalitzava l'avortament", es tracta de la llei de Salut sexual i reproductiva, i per tan incorpora aspectes preventius, informatius i de la salut sexual i reproductiva.

Aquesta és una llei necessària perquè amb la legislació actual no està garantit el dret de les dones a decidir si continuen endavant amb un embaràs no desitjat, sense córrer riscos legals i no hi ha garanties d'accés als serveis de salut. Es tracta de corregir aquestes situacions, i a la vegada legislar d'acord amb les recomanacions dels organismes internacionals i d'equiparar-nos a la legislació dels països europeus.

L'actual llei va entrar en vigor fa 24 anys. La societat ha canviat i la llei s'ha d'adaptar als actuals valors socials. L'actual regulació ha suposat una aplicació del 3er supòsit (afectar a la salut de la mare) més o menys flexible en funció del territori. La nova llei, ordena clarament quan és pot avortar o no.

Es tracta d'una llei de terminis complementada amb indicacions en determinats supòsits. L'avantprojecte reconeix i garanteix l'accés a la interrupció voluntària de l'embaràs, protegint els drets fonamentals de la dona que sol·licita la intervenció, en particular el seu dret al lliure desenvolupament de la seva personalitat, a la vida, a la integritat física i moral, a la intimitat, a la llibertat ideològica i a la no discriminació. En el primer període de gestació, les primeres 14 setmanes, preval l'autodeterminació de la dona que podrà decidir de forma lliure i informada. A partir de la setmana 14, la intervenció es podrà realitzar si es donen algunes de les circumstàncies mèdiques, com són el risc per la salut de la dona o risc de anomalies greus al fetus fins a la setmana 22. Fórmula similar a resta de les lleis europees, en les que entre 10 i 24 setmanes es pot decidir lliurement.

Una de les mesures que generen més debat és la modificació de la Llei d'Autonomia del pacient. La nova llei elimina una excepció, ja que aquesta llei estableix com a majoria d'edat per a decidir els 16 anys per a qualsevol prestació sanitària. Ara, equiparem els IVE a la resta d'intervencions, tractem l'IVE des del punt de vista de salut.

S'elimina una excepció per diverses raons: existeix jurisprudència que fa prevaldre la decisió de la jove enfront de la dels pares, la

legislació permet el matrimoni de menors emancipats a partir de 16 anys, i l'edat en la qual poden consentir relacions es a partir dels 13 anys.

Per que la qüestió és, si una jove de de 16 a 18 anys pot decidir sense cap autorització en el cas d'una amputació, o si vol operar-se i rebre tractament de quimioteràpia di pateix un, no pot decidir sobre l'avortament?

En tots els casos necessita suport del seu entorn, que no nega la llei. Però la llei prima la llibertat i l'autonomia de les joves per protegir precisament a aquelles que no tenen suport o relació amb els seus pares, precisament les més dèbils i les que necessiten suport social.

La llei regula quan no hi ha suport o coincidència entre la jove i els pares. Ens hem de preguntar que fer en el cas que una jove de més 16 anys vulgui seguir endavant amb el seu embaràs i els seus pares no, l'obliguem a avortar? o bé si una jove de 17 anys no vol seguir endavant amb un embaràs i en canvi el seu pares sí , l'obliguem a tenir un fill?

Molts pares i mares pensen que si una filla seva es troba en aquesta situació, no l'ha d'afrontar sola, estem d'acord. Però, si les seves filles tenen un entorn de confiança, segur que demaran el seu suport, si no existeix aquest clima, la confiança no la podem crear ni per llei.

Fa pocs dies el meu company al Congrés Antonio Hernando, explicava molt bé la seva posició com a pare *“Yo tengo una hija, y quiero que mi hija cuando tenga 16 años tenga la educación sexual suficiente para decidir si se va a quedar embarazada o no. Si se queda embarazada, quiero que pueda decidir libremente si va tener*

o no va a tener su hijo. Y quiero educarla para que me tenga la suficiente confianza para decirme si va a tenerlo o no. Pero si no tiene la confianza, quiero que tenga la libertad para poder decidir si lo tiene o no lo tiene. Y desde luego, yo no quiero tener el poder sobre ella para obligarla a una cosa o a la otra, quiero que mi hija decida libremente”

En definitiva aquesta és una llei valenta i que ens equipara a les legislacions europees. Es posa al lloc de les dones quan han d'enfrontar-se a la decisió (sempre difícil) d'interrompre el seu embaràs. Les acompanya perquè la prenguin amb la deguda informació, les millors condicions i amb tota llibertat. Ho fem amb la convicció que totes les persones tenen dret a tenir criatures i a decidir quan tenir-les.

Lourdes Muñoz Santamaria

Diputada al Congrés